

TRILOGIE ZHOUBNÁ LÁSKA

SOJKA

NE VŠECHNA ZLOMENÁ SRDCE JDOU SPRAVIT...

& SEKÁČ

BRYNNE WEAVER

PŘELOŽILA KATEŘINA HARRISON LIPENSKÁ

Copyright © 2025 by Raelene Samms

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Harrison Lipenská, 2026

Cover © Najla Qamber, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7425-8 (pdf)

Brynnne Weaver

Sojka & Sekáč

Trilogie Zhoubná láska

přeložila Kateřina Harrison Lipenská

VAROVÁNÍ OHLEDNĚ OBSAHU

Přestože je *Sojka & Sekáč* černá romantická komedie a doufejme, že vás skrze šílenství rozesměje, je opravdu černá! Čtěte prosím uvážlivě.

Pokud máte dotazy k následujícímu seznamu, neváhejte mě kontaktovat na brynneweaverbooks.com nebo na některé ze sociálních sítí (nejaktivnější jsem na Instagramu a TikToku).

- Oční bulvy... opět. Jestli to někoho uklidní, nemám tušení, proč o nich pořád píšu, protože všechno kolem očí mi přijde naprosto nechutné
- Oční víčka. Jo. Už jsme tam
- Myslím, že cukrovou vatu nikomu tak úplně *nezhnusím*, jen se na ni odteď asi budete dívat jinak
- Ale možná někomu zhnusím párky a/nebo hot dogy
- Nevhodné užívání sponkovaček
- Je drogově závislý mýval spouštěč? Diskutujme!
- Klauni
- Sexy klauni
- Vážná zranění, sanitky, otevřené zlomeniny, vpichy, ztráty krve, nemocnice, zotavování po operaci
- Napíchnutí (ne sexuálního druhu, i když... to vlastně taky)

- Odkazy na domácí násilí (není popisováno), psychologické/emoční zneužívání, sexuální obtěžování, hrozby a zastrasování, misogynie
- Zraněný pes – ale jestli jste četli knihu *Skřivan & Řemen*, už víte, že Bentley bude v pohodě! Je to moc velký mrzout a tvrdák, než aby umřel
- Rodičovské zanedbávání, fyzické týrání dětí (není popisováno)
- Četné zbraně a ostré předměty, včetně nožů, střelných zbraní, baseballových pálek a kovových háků – ale na to všechno už jste nejspíš zvyklí
- Podrobné sexuální scény zahrnující (mimo jiné) hračky pro dospělé, primal fetiš, úchylku na sperma, anální sex, hrubý sex, sex na veřejnosti
- Výrazný a barvitý jazyk se spoustou „rouhání“. Nestěžujte si, že jsem vás nevarovala!
- V knížce je hodně zranění a umírání... koneckonců vypráví o lékaři a sériové vražedkyni, kteří se do sebe zamilují, takže to je asi jasné

A pozor – pokud jste typ čtenáře, který rád přeskakuje epilogy, pokorně prosím, abyste tentokrát udělali výjimku! Nechystají se sice žádná miminka ani těhotenství, ale možná najdete jedno nebo dvě překvapení, která byste si neměli nechat ujít. Prostě mi věřte! (Teď si možná říkáte: „Ale ta zmrzlina! Pizza! Pivo a smoothies a nóbl vápník!“ Já vím, já vím – ale tentokrát mi fakt věřte. Haha!)

Pro ty z vás, kteří jste četli knížky *Kavka & Řezník* a *Skřivan & Řemen* a pomysleli si: „Už mám za sebou zmrzku a pizzu, tak něco vydržím“ ... jsem s vámi. A tohle se vám bude líbit.

TESO POHÁRŮ

Rose

Když dáte člověku pořádnou ránu zezadu do hlavy, oční bulvy mu vyletí z obličeje.

Nebo jsem to aspoň někde četla. A přesně na to myslím, když míchám tarotové karty a sleduju toho podezřele vyhlížejícího kretěna, kterej si deset metrů ode mě naleje do limonády chlast z placatky a pak si dlouze lokne. Rukávem kostkovaný košile si otře to, co mu vyteklo na bradu. Vzápětí si krkne, nacpe si do svý hnusný držky půlku hot dogu a napije se znovu.

Mohla bych ho praštit po palici, až by mu oči vyskočily z důlků.

A žena, která sedí naproti mně? Vsadím se, že tý by to ani trochu nevadilo. Potlačím potměšilej úsměv a doufám, že si nevšimla, jak se mi zablejsklo v očích. Ale i přes vražedný vibrace, který nejspíš vysílám, a všechen ruch cirkusu Silveria za otevřeným vchodem do mýho tarotovýho stanu se zdá, že veškerou svou pozornost upírá ke kartám, který promíchávám. Jedno z jejích očí bez sebemenšího náznaku jiskry lemuje blednoucí modřina.

Krev se ve mně vaří, ale ze všech sil se držím, abych ne sklouzla pohledem zpátky k tomu chlapovi. *Jejímu* chlapovi.

Když konečně přestane sledovat pravidelný pohyby mých rukou a pootočí se na židli, aby na něj viděla, přestanu

míchat a prudce plesknu balíčkem karet o stůl. Lekne se víc, než by mi připadalo normální, přesně jak jsem čekala. I když jsem doufala, že se pletu.

„Promiňte,“ řeknu a myslím to upřímně. Dívá se na mě a v očích se jí zračí strach. *Opravdovej* strach. Ale přesto se chabě usměje.

„Jak se jmenujete?“

„Lucy,“ odpoví.

„Tak jo, Lucy. Nebudu se vás ptát, s jakou otázkou jste za mnou přišla. Ale chci, abyste na ni myslela.“

Lucy přikývne.

Otočím první kartu. Víím, která to bude. Okraje jsou odřené, obrázek vybledlel časem.

„Eso pohárů,“ řeknu, položím kartu na stůl a přisunu ji blíž k ní. Vzhlídně od obrázku ke mně a na svráštělým čele má vyrytou otázku. „Představuje naslouchání vnitřnímu hlasu. Co vám říká? Co chcete?“

Doufám v jedinou odpověď: *utýct*. Tu ale nevysloví.

„Já nevím,“ hlesne skoro šeptem. Zklamání mi prosakuje kůží jak kyselina, zatímco ona si mne prsty položený na stole. Jednoduchý snubní prsten ze zlata je odřenej a zašlejší. „Matt chce koupit další pozemek, na kterém bychom příští rok začali hospodařit, ale já bych radši odložila nějaké peníze dětem. Možná by bylo hezké odjet třeba na týden z Nebrasky, vzít děti za mámou a chvíli neřešit, kolik stojí benzín. Něco takového jste myslela...?“

„Možná.“ Pokrčím rameny, vezmu do ruky karty a znovu je promíchám. Tentokrát nebudu Eso pohárů sunout na vršek hromádky. Nechám karty, ať jí řeknou, co potřebuje slyšet. „Důležitý je, co to znamená *pro vás*. Na to se zaměřte a zkusíme to znovu.“ Vyložím Lucy karty. Sedmička pohárů. Páže pohárů. Dvojka holí. Signály změny, možnosti volby do budoucna, pokud je připravená v ně věřit a přijmout je. Vlastně ani nevím, jestli je ochotná sdělení svých karet naslouchat. Sotva

dokončím výklad, vtrhnou do stanu její tři děti, dvě holky a kluk, tváře mají ulepený a špinavý od všemožných pouťových sladkostí. Navzájem se překřikují, všichni jí chtějí povědět o atrakcích, soutěžích a nadcházejících vystoupeních. *Mají tady klauny, mami. Mami, vidělas toho chlapa, co polyká oheň? Mami, viděla jsem takovou soutěž, kde můžeš vyhrát plyšáka, pojď se kouknout. Mami, mami, mami –*

„Děcka,“ přeruší je chraplavý hlas od vchodu do mého stanu. Hubeňoučký tělíčka pod jeho ostrým tónem ztuhnou. Lucy sedící naproti mně vytřeští oči. Rychle sklopí zrak, ale i tak to vidím. Tmavou šmouhu chronický hrůzy, která zastře její výraz. Pak se odvrátí. Podívám se na muže ve dveřích, kterej v jedný ruce drží limonádu s kořalkou a ve druhý několik vstupenek. „Tak šup, vezměte si je. Za hodinu se sejdem i s mámou támhle u toho velkýho stanu na představení.“

Nejstarší kluk sáhne po lístcích a přitiskne si je k hrudi, jako by se bál, že o ně přijde stejně snadno, jako je dostal. „Děkujeme, tati.“

Děti se prosmýknou kolem otce, kterej bez hnutí stojí ve vstupu do stanu. Sleduje, jak mizej v davu, a pak obrátí pozornost k nám. Krví podlitý oči upírá na svou ženu, vypije zbytek obsahu plastovýho kelímku a odhodí ho na zem.

„Jdeme.“

Lucy jednou přikývne a vstane. S křehkým úsměvem a tičným poděkováním položí na stůl dvacetidolarovou bankovku. Ráda bych jí dala výklad zdarma, ale tenhle typ mužů dobře znám. Jsou to výbušný parchanti. Připravený skočit ženě po krku kvůli sebemenšímu náznaku čehokoli, co vnímají jako pohrdání, třeba lítosti. Už dávno jsem se naučila dodržovat pravidla směny hodnot, ačkoli on se na ni možná pozdějc rozkřikne, že utratila peníze za něco tak malichernýho, jako je vzkaz od vesmíru.

Lucy vyjde ze stanu. Její manžel se za ní dívá.

A pak se otočí ke mně.

„Neměla bys jí nasazovat do hlavy pitomosti,“ prohlásí s úšklebkem. „Už jich tam má dost.“

Vezmu do ruky karty a zamíchám je. Srdce mi buší jako o závod, ale soustředím se na to, aby mý pohyby byly plynulé, abych navenek působila klidně. „Takže vy asi karty vyložit nechcete.“

„Cos jí nakukala?“

Udělá krok do stanu a s výhružným výrazem se nakloní nad můj stůl. Opřu se na židli. Přestanu míchat. Zíráme na sebe. „Ty samý kraviny, jaký říkám každému, kdo sem přijde,“ zalžu. „Jdi si za svými sny. Důvěřuj svému srdci. Máš před sebou krásnou budoucnost.“

„V tom se teda nepleteš.“ Na rtech mu zahraje zlovolej úsměv, sebere ze stolu dvacetidolarovku a s přehnanou pečlivostí ji přede mnou složí. „Mám před sebou fakt krásnou budoucnost.“

Mírně kývne hlavou, strčí bankovku do kapsy a odchází směrem k nejbližšímu stánku s občerstvením, kde postává jeden z jeho stejně pochybných kumpánů. Dívám se za ním, až konečně zavru oči a zkusím ho vymazat ze svých myšlenek.

Soustředím svou energii. Znovu míchám karty, pak sáhnu po selenitovým krystalu, abych taroty očistila a přerušila spojení mezi námi, ale moje myšlenky se pořád vrací k Lucy. Ať se snažím sebevíc, obrázek fialového kruhu kolem jejího oka nemůžu dostat z hlavy. Pronásleduje mě prázdnota v jejím výrazu. Viděla jsem ji už mockrát. U žen, který si přišly vytáhnout Eso pohárů. U svý mámy. V zrcadle.

Zhluboka se nadechnu. S otázkou v mysli si vyberu první kartu.

Lucy o pomoc nežádala. Ale pomoc rozhodně potřebuje. Co mám dělat?

Kartu otočím a otevřu oči.

Věž. Zvrat. Náhlá změna.

Nakloním hlavu a vytáhnu si další.

Dvojka holí. Otevírají se novým příležitostem, pokud jsi ochotná vydat se za hranice svého opevnění. Svět za níma je sice plný nástrah, ale taky plný života. Zkus to risknout. Zkus něco nového. Smysluplný život se skládá z vědomých rozhodnutí.

„Hmm. Asi už tuším, kam tohle povede, ale na to jsem se neptala.“

Rytíř pohárů. Příchod lásky.

„Nech toho. Ptala jsem se, jestli mám tomu kreténovi rozmlátit palici. Neptala jsem se, jestli se zamiluju ani na jiný podobný nesmysl. Odpověz mi na to, co chci vědět.“

Znovu zamíchám karty. Otázku si nechám v hlavě a táhnu znovu.

Věž.

„Krucinál, babi. Dej si pohov.“ Zhluboka se nadechnu, pohrávám si s okrajem karty a dívám se na prostranství za vchodem do stanu. Už bych měla jít. Nechat tuhle výměnu za sebou. Převlíknout se a připravit se na vystoupení ve velkém stanu. Při jízdě v kouli smrti s dalšíma dvěma účinkujícíma není prostor na chyby, potřebuju se plně soustředit. Ale Lucyin manžel pořád stojí v mém zorném poli. A pak zahlídnu Bazylího. Beru to jako znamení, na který jsem čekala.

„Bazi,“ houknu na procházejícího teenagera a on se zastaví. Šlachovitý paže má opálený a umazaný od oleje. „Pojď sem.“

Úplně vidím, jak mu z očí vyšlehnou jiskry. Roztáhne rty do úsměvu. „Bude tě to něco stát.“

„Ještě jsem ti ani neřekla, co chci.“

„Stejně tě to bude něco stát.“

Obrátím oči v sloup a Baz se zašklebí a napochoduje do mého stanu jako typicky namyšlené patnáctileté pubertáky. Kývnu směrem ven. Sleduje můj pohled. „Ten chlap v kostkovaný košili támhle u stánku.“

„Ten s hlavou jak vejce?“

„Jo. Potřebuju nějaký informace. Stačí řidičák. A dvacet babek, jestli má něco v peněžence.“

Bazova pozornost se upírá k mým kartám a Věži, kterou zastrkávám zpátky do balíčku. „Nejsem žádnéj zloděj. Jsem *kouzelník*,“ řekne, mávne rukama a v dlani se mu objeví květina. „Kradu jediné srdce.“

Zakoulím očima a Baz mi s úsměvem podá kytku. „Já vím, že nejseš zloděj. Ale támhle vaječňák jo. Zrovna mi ukrad dvacet babek a já chci, abys je vrátil jeho ženě. Tý blondýně v modrým tričku.“ Trhnu hlavou směrem k Lucy, která jde sama ke stánku s jídlem. „Během představení bude mít u sebe ve stanu tři děti. Chci, abys jí vrátil ty peníze a mně přines řidičák.“

Baz se na mě podívá a přimhouří oči. „Sice nevím, co přesně plánuješ, ale můžu ti pomoci.“

„Však pomůžeš. Když mi přineseš ten řidičák.“

„Udělám to zadarmo, jestli mě necháš pomáhat.“

„Ani omylem, kámo. Tvoje máma by mě za to oběsila na hrazdě. Jen řidičák, prosím. Koupím ti komiks s Venomem.“

Baz pokrčí ramenama. Špičku boty zavrtává do sešlapaný trávy a snaží se na mě nedívat. „Mám skoro všechny.“

„Ale nemáš všechny ze série Dark Origins.“

Baz po mně střelí očima.

Potlačím úsměv nad tou špatně skrejvanou touhou. „Vím, že poslední dva díly ti chyběj. Seženu ti je.“

„Dobře... ale ještě bych si potřeboval půjčit tvůj nafukovací bazén.“

Nakrčím nos a trochu nakloním hlavu. „No, jasně... to asi můžeš...“

„A potřebuju banány.“

„Dobře...“

„A ananas. A taky takový ty malý koktejlový špejle.“

„Na co, krucinál?“ Není neobvyklý, že mě ostatní cirkusáci a lidi z personálu posílají během našich zastávek nakoupit

různý věci nebo dobroty. Jsem jedna z mála, kdo má další dopravní prostředek, kterým můžu odjet z areálu. Nemusím se kvůli nákupu přesouvat s celým domovem. Což ale znamená, že se ke mně dostávají všemožný požadavky. Často kondomy. Taky těhotenský testy. Sezónní zelenina. Čerstvý croissanty od místního pekaře. Knížky. Whisky. Ale... „Ananas?“

„Máma říkala, že mi koupí PlayStation, až konečně bude moct na dovolenou. Protože to je dost nepravděpodobný, napadlo mě, že dovolená bude muset za ní.“ Baz založí paže a zaujme bojovej postoj, jako by se chystal do bitvy. „Ber, nebo nech bejt, Rose.“

Natáhnou k němu ruku a cítím, jak se mi do srdce vlívá trochu tepla. „Platí. Ale dávej bacha, jo? Vaječňák je pěkný parchant.“

Baz na mě kývne, pevně mi stiskne ruku a pak zmizí, aby splnil úkol. Sleduju, jak se proplítá mezi dětma s popcornem, cukrovou vatou a plyšákama, teenagerama, co se dohadují, který atrakce jsou nejlepší, a dvojicema vycházejícíma z domu hrůzy s rozpačitým smíchem nad tím, jak je naši herci v temnejch zákoutích vystrašili. Tohle jsou momenty, který na svém domově v cirkuse Silveria miluju. Kouzelný chvílky, jakkoli jsou krátký.

Ale dneska toužím po jiným druhu kouzla, který v sobě má temnotu a nebezpečí.

Pozoruju, jak se Baz blíží k těm dvěma chlápům. Srdce mi buší do žeber, když se přikrade k Lucyině manželovi a ze zadní kapsy mu za zvuku jeho smíchu vytáhne peněženku. Jakmile ji má v ruce, udělá rychlou otočku, která stačí k tomu, aby peněženku otevřel a vyndal z ní řidičák a hned potom peníze. Ty zasune do kapsy dřív, než otočku dokončí. Během několika vteřin je peněženka zpátky v kapse majitele.

Seberu balíček karet a selenit, vyjdu ze stanu a otočím ceduli „Otevřeno“ u vchodu na „Zavřeno“, i když tím nejspíš propásnu jeden dva výklady, protože se ke stanu blíží další

žena s dvacetidolarovkou v ruce. Zachytím kratičkej záblesk zklamání v její tváři, ale jinak nespouštím oči z Baze. A on zase ze mě. Můjím ho cestou ke svému obytnáku. Ten letmej dotek na boku sotva ucítím, zaznamenám ho jen proto, že ho očekávám. Vejdu dovnitř a z kapsy vytáhnu řidičák. *Matthew Cranwell*. Otevřu telefon a na mapě Nebraska si vyhledám jeho adresu. Třicet kilometrů odtud, kousek od Elmsdale, nejbližšího většího města. Je tam profláklejší supermarket než v Hartfordu. Možná by se tam dal sehnat i vcelku kvalitní ananas. Palcem přejedu po fotce Mattova ošlehaného obličej. S potutelným úsměvem na rtech si oblíknu kožený kalhoty a tilko a jeho řidičák si strčím do vnitřní kapsy motorkářský bundy.

V Hartfordu jsme první večer a cirkusovej stan už zaplnili obyvatelé města i lidi z okolí, který se přišli podívat na představení. A cirkus Silveria rozhodně umí udělat velkolepou show. Zpoza opony sleduju, jak José Silveria postupně představuje účinkující. Klauny, který jezděj v pidi autíčkách, žonglujou a předvádějí komediální výstupy. Santiaga Surrealistu, kouzelníka, kterej obecenstvo ohromuje celou řadou triků, jejichž tajemství si střeží jako oko v hlavě. Asistuje mu Baz, jeho horlivej učeň a zároveň jedinej člověk, kterému Santiago svý tajemství svěří. Pak jsou tu artisti na hrazdě a vzdušný akrobati, který jako hlavní účinkující vede Bazova máma Zofia.

Jediný zvířata, co máme, jsou cvičený pudlíci z Cheryliny smečky, který vždycky potěší děti, hlavně když Cheryl začne zvát dobrovolníky z publika. A na závěr vždycky vystupuju já s dvojčatama Adrianem a Alinem. V kouli smrti. Vůně kovovejch mříží a výfukovejch plynů, přívál adrenalinu. Na řvoucích motorkách se proháníme klecí, která vypadá moc malá na to, abysme se do ní vešli všichni tři. Dav jásá. Miluju tu rychlost a nebezpečí. Možná až moc. Protože někdy mi to prostě nestačí.

Jakmile skončíme, vyjedu z klece, zastavím mezi Adrianem a Alinem a společně zamáváme publiku. Řidičák Matta Cranwella mě pálí v kapse, jako by mi měl ocejchovat kůži.

A pak při první příležitosti mizím.

Terénní motorku vyměním za triumph, přilbu určenou na vystoupení za ICONku s vlastním zdobením, do kapsy si strčím miniaturní soupravu náradí a vyrazím směrem k Elmsdale. Uháním po rovných silnicích a pronásleduje mě zapadající slunce. Obchodem se proženu jako vichřice, popadnu banány, jeden skleslej ananas a všechno ostatní, co aspoň vzdáleně připomíná tropy, a k tomu ještě tenkej svazeček koktejlových špejlí. Zaplatím a všechno nacpu do roztřepenýho batohu, přičemž si slíbím, že si na další zastávce pořídím nějakou lepší.

Cestou na parkoviště si vytáhnu telefon a ještě jednou zkontroluju adresu Matta Cranwella, kterou si zadám do mapy. Trasa je v síti maloměstských ulic přímočará. Nezabere mi víc než deset minut. Počasí je perfektní a slunce pořád ještě dost vysoko, abych tam stihla zajet na obhlídku a do setmění se vrátit.

Pohled na mapu mi jako neprůhlednej film zastírá obrázek karty Věž. Nakrčím nos. Dojdu k motorce a zasunu telefon do držáku na říditkách. Možná, že je to trochu šílený. Není to tak úplně můj styl. Ale poslední dobou opravdu toužím něco změnit. Víím, že to potřebuju. Víím to už nějakou chvíli. Jestli chci dál pomáhat ženám jako Lucy, aby dokázaly roztáhnout křídla, už mi nestačí jim k tomu jen poskytovat prostředky. Protože když už to dělám, měla bych do toho jít *zostra*, ne? Na plnej plyn. Nebudu to s těma motorkářskejma přirovnáníma přehánět, ale prostě už mi nepříjde správný stát bokem. Možná obstarávám prostředky k nápravě některých křivd, ale ve skutečnosti jsem nikdy nic *neudělala*.

Sklouznu pohledem k drobnýmu karafiátu, kterej mám vytetovanej na zápěstí. Prstama přejeďu po iniciálách vedle

něj. V. R. Nesmím dopustit, aby se opakovalo to, co se stalo loni. *Nikdy*.

Nejenže přenášet odpovědnost za ukončení života na někoho, kdo na to nejspíš není připravenej, není správný, ještě k tomu je to nuda. Takovýho Matta Cranwella bych nejradši zlikvidovala vlastnoručně.

Aspoň myslím.

Ne. Víím to. Rozhodně je to správný... *plus minus...* a já rozhodně cítím opravdový nutkání to udělat a možná, že tím ukojím tu nepopiratelnou touhu ve své hlavě, která chce pořád *víc*.

Ostatně nikde není psáno, že to musím udělat zrovna teď. Prostě se tam porozhlídnu a prozkoumám terén. Pak budu mít ještě pár dní na svůj tah, než zvedneme kotvy a přesuneme se do dalšího města. Na další show. Vždycky se najde další žena žijící ve strachu, která mě žádá o pomoc šifrovanými vzkazama a utrápenými pohledama. Další chlap, kterýho musím sejmout.

Přehodím nohu přes motorku, nastartuju a vyrazím z parkoviště a dál po venkovských cestách.

Netrvá dlouho a zastavuju těsně před rozlehlým lánem kukuřice a štěrkovou příjezdovou cestou vedoucí k malý farmě s několika hospodářskými budovama. Zaparkuju v dolíku, kde se moje motorka schová za zídka z kukuřičných klasů. Srdce mi vyskočí až do krku, když si sundám helmu a zaposlouchám se. Neslyším nic.

Nejsem si jistá, co jsem čekala. Možná nějaký jasný znamení. Ale žádný takový nepřichází. A tak jen stojím na konci té příjezdové cesty a zírám na malej, ale udržovanej domek, v kterým by mohl bydlet úplně kdokoli. Houpačka na zahradě. Kola pohozený na trávníku. Rukavice a pálka na baseball vedle vyvýšenejch zeleninovejch záhonků. Kytky v závěsnejch květináčích, vlajka třepotající se ve větru. Naprosto obyčejný venkovský obydlí.

Chvilku uvažuju, jestli jsem si nespletla dům. Nebo jestli se mi všechno, co jsem viděla v tarotovém stanu, třeba jen nezdálo.

A pak zaslechnu křik.

Bouchnou dveře. Z domu vyběhnou děti, nasednou na kola a naboso šlapou pryč od toho rámusu. Zmizí za rohem. Hulákání se zevnitř ozývá dál, jako by vůbec neodešly. Slovům nerozumím. Ale zlost v jeho hlase je zřetelná a čím dál silnější, až mě napadne, že se každou chvíli musí roztržítit okna. Zaplňuje dům. Pak se ozve rána, uvnitř nejspíš někdo něčím hodil.

A pak výkřik.

Než si uvědomím, co dělám, jsem v polovině příjezdových cest. A už je pozdě se zastavit. Nasadím si helmu a sklopím zrcadlový hledí. Projdu kolem vyvýšených záhonů a seberu ze země hliníkovou baseballovou pálku zrovna v okamžiku, kdy bouchne síť ve vstupních dveřích a Matt vyjde na verandu. Ztuhnu, ale on si mě ani nevšimne, protože veškerou pozornost upírá na telefon ve své ruce. S mrzutým výrazem ve tváři sejde po schodech a zamíří k autu zaparkovanému vedle domu.

Sevřu pálku o něco pevněji.

Mohla bych couvnout. Skočít do kukuřice a schovat se tam. Každou chvíli se otočí a uvidí mě. Jakmile nasedne do auta, bude to nevyhnutelný. Jestli se neschovám *teď*.

Ale v mysli mi pořád dokola běží jedna věc.

Show nezačne, dokud neskočíš.

A tak to risknu.

Držím se na trávníku a spěchám směrem k němu. Našlapuju zlehka. Po špičkách. Pálku mám připravenou. Už je skoro u auta. Oči má furt upřený na displej. Blížím se a on ještě pořád nic netuší.

Srdce mi buší. Dech mám zrychlenej strachem a vzrušením. Okraje hledí se mi zamlžujou.

Udělám první krok na štěrk a Matt se prudce otočí. Druhý krok a upustí telefon. Zvednu pátku. Při třetím kroku ji napřáhnu a mířím na jeho vejčitou hlavu.

Jenže Matt už je v pohybu.

Praštím ho, ale ne dost silně. Příkrčí se a skloní a ten úder ho jen rozzuří. Nestačí na to, aby ho srazil k zemi. Tak se rozmáchnu znovu. Tentokrát pátku chytí.

„Co je, kurva?“ zavrčí. Vytrhne mi zbraň z ruky a sevře ji v dlaních. „Ty zasraná děvko.“

Moje nohy na okamžik znejistějí, což mu stačí. Máchne pátkou, jak jen dokáže. Zasáhne mě do holeně silou blesku.

Padám na zem. Rozplácnu se na záda. Lapám po dechu. Na kratičkej, nádhernej okamžik necítím žádnou bolest.

A pak mnou otřese, jako bych dostala ránu elektrickým proudem.

Třeskutá agónie mi stoupá z dolní části nohy po stehně a dál do celého těla, až vybuchne v přidušeným vzlyku. Zhloboka se nadechnu. Přes helmu se ke mně nedostává dost vzduchu. Zato se skrz ni ale dostane vůně piña colady z rozdrceného ovoce, který se vysypalo z mého roztrhaného batohu, jehož švy náraz při pádu nevydržely. Je to krutý. Odporná sladkost a oslepující bolest. Pálka dopadne podruhé a zasáhne mě do stehna. Ale já to skoro necejtím. Bolest v dolní části nohy je tak ochromující, že třetí úder vnímám jen jako tlumenej tlak.

Skrz hledí vidím Mattovy oči. Jen na okamžik, kterej je ale dost dlouhej na to, abych v nich rozeznala odhodlání. Zášť. A taky chladnou radost lovce. Celej vesmír se zpomalí, když zvedne pátku nad hlavu. Tyčí se nade mnou a míří na zraněnou nohu. Jestli mě znovu praští do holeně, rozhodně omdlím. A pak mě zabije.

Rukou škrábu po štěrk. Nehty se mi zarývají do hlíny. Hrstí naberu písek a kamínky a právě ve chvíli, kdy se Matt Cranwell chystá švihnout, mu to všechno mrsknu do obličeje.

Zoufale vyjekne, ohne se v pase a nechá pátku klesnout, aby si protřel oči. Vytrhnu mu zbraň z ruky, ale on zareaguje rychle a znovu ji chytí, i když slzí a po tváři mu stékají prachový potůčky. Zdravou nohou ho kopnu do ruky a páłka odletí do kukuřice. Než se stačí vzpamatoval, dalším kopancem ho trefím do kolena a on se svalí na zem vedle mě.

Plazím se pozpátku. Levá ruka mi sklouzne po kaši z rozmačkaného banánu. Matt Cranwell leze za mnou, napůl oslepený prachem a vztekem. Natahuje se dopředu a já se rozhlížím kolem sebe ve snaze něčeho se chytit. Nějaký zbraně. Jiskřičky naděje. Čehokoli.

Hrábnu rukou do kamínků za sebou a v dlani ucítím ostrou špičku. Letmo se ohlídnu a poznám koktejlový špejle rozsypaný kousek od mých prstů. Několik jich zůstalo v rozbitý plastový tubě.

Popadnu je právě ve chvíli, kdy mě Cranwell chytí za kotník pochroumaný nohy a zatáhne.

Výkřik, kterej tím ze mě vyrazí, je plnej mučivý bolesti, šílenýho vzteku a zoufalství. Napráhnu ruku se špejlema sevřenýma v pěsti. A vrazím jejich špičky přímo do oka Matta Cranwella.

Zařve. Pustí můj kotník. Svíjí se v prachu, třesoucí se ruka mu visí nad obličejem. Otočí se mým směrem, ale dál se zmítá bolestí, který nedokáže uniknout. Krev mu teče přes řasy a po tváři v mazlavým karmínovým pramínku. Z oka mu trčej tři koktejlový špejle, takže vypadá jako brutální umělecký dílo nějakýho hodně otrlýho školkového dítěte. Mattův šok rozechvívá malinký vlaječky na jejich koncích. Víčko se pokouší mrkat, ten reflex nedokáže zastavit. Při každým pohybu ale narazí na nejvejš zabodnutou špejli a celý jeho tělo sebou škubne v čerstvým návalu bolesti. Ječí. Vydává zvuk, jakej jsem ještě nikdy neslyšela.

Zvedne se mi žaludek a v helmě mě natáhne. Zvratky se mi podaří polknout, ale jen tak tak.

Musím odtud vypadnout.

Překulím se a opřu se o zdravou nohu, druhou táhnu za sebou a dobelhám se až ke konci příjezdové cesty. Matt za mnou dál křičí, po štěrku se valej nadávky i prosby.

Po tváři mi tečou slzy. Silou zatínám zuby, div že si nerozdrtím stoličky. Každý poskok mě nutí zatížit zlomenou nohu. Je to naprostý peklo. Bolest mi vystřeluje z paty až do stehna. Hrozí, že mě srazí na kolena.

„Nezastavuj, sakra,“ zašeptám a odklopím si hledí. První doušek čerstvého vzduchu je to jediný, co mě drží při smyslech.

Nevím, co se stane, když člověku někdo zapíchne do oka hrst koktejlových špejlí. Druhý oko má nejspíš pevně zavřený. Nebo možná zvládne překonat bolest a rozběhne se za mnou. Ale na to teď nemůžu myslet. Musím se dostat ke své motorce. Musím věřit, že se mi podaří ujet.

Když dokulhám na konec příjezdové cesty, ohlídnu se k farmě. Matt Cranwell klečí na všech čtyřech, furt řve a nadává, plive své jedovaté sliny a na štěrku odkapává krev. Pak se podívám směrem k domu. Lucy stojí za sítí ve dveřích. Rozoznám jen její siluetu, nevidím jí do tváře, ale cítím, jak mě sleduje. Na tuhle vzdálenost mě nemůže vidět nijak jasně, protože helma mi zakrejšvá většinu obličeje. Nezná mě dost dobře, aby mě poznala podle oblečení nebo pohybů. Ví, že se stalo něco, co jí změní život, a že se v tuhle chvíli děje něco hodně zlého, protože její manžel řve a svíjí se utrpením. Ale ona se nedívá na něj. Dívá se na mě.

Zavře dveře a zmizí v domě.

Nechám Matta válet se v prachu, kam patří. Sunu se k motorce. Když přehazuju nohu přes sedlo, něco mi zavadí o vnitřní stranu kožených kalhot. Nohou mi projede bolest. Ale vytrvám. Nastartuju. Rukou stisknu spojku. Zařadím rychlost, přidám plyn a uháním pryč.

Netuším, kam mám jet. A tak se prostě řídím instinktem.

Fionn

Odbočím směrem k domovu, po večerním běhu jdu svižným krokem. Dneska bude perfektní večer na posezení na verandě se sklenkou bourbonu Weller, kterou si rozhodně zasloužím, a to nejen za běh, ale i za tu pekelnou kombinaci zarostlého nehtu Fran Richardové a obřího vředu Harolda McEnroa, které jsem dnes musel ošetřit v ordinaci. Domek už mám na dohled, když mi na hodinkách vyskočí upozornění.

Pohyb u hlavního vchodu.

„Ta Barbara si nedá pokoj,“ zasyčím, otočím se na patě a vyrazím zpátky do města. Vytáhnu telefon a otevřu aplikaci videa. „Já moc dobře vím, že seš to ty, ty potvoro...“

Zarazím se. Před ordinací totiž... rozhodně není Barbara.

Na kameře je žena, kterou nepoznávám. Má tmavé vlasy a koženou bundu. Otočí se do ulice dřív, než stačím rozeznat její rysy. Ale stojí nejistě. Pravděpodobně bude opilá. Možná přijela do města na cirkus a zapomněla se u stánku s pivem. Zvažuju, že stisknu tlačítko a promluvíím na ni, a ačkoli nad ním držím palec, nedotknu se ho. Možná bych měl zase nastavit alarm, který teď téměř nepoužívám, protože ho Barbara často spouštěla uprostřed noci. *Měl bych zavolat policii*, napadne mě, ale znovu se dám do pohybu s pohledem upřeným na obrazovku. A neudělám to.

Ani když se jí nějak podaří otevřít zamčené dveře.

„Do háje.“

Strčím telefon do kapsy a rozběhnu se.

Sprintuju ke klinice a v duchu počítám. Právě jsem absolvoval dlouhý běh a nedostanu se na rychlost vyšší než osmnáct kilometrů za hodinu, což znamená, že tam budu za sedm minut a devět sekund. Jsem si jistý, že když ze sebe vydám maximum, dorazím tam ještě o něco dřív.

Ale připadá mi to jako hodina. Pálí mě plíce. Srdce mi buší. Na posledním rohu zpomalím do chůze, protože se mi zvedá žaludek.

Uvnitř se nesvítí. Nic nenasvědčuje tomu, že by tam někdo byl, kromě krvavé šmouhy na klíce. Motorka s promáčknutou nádrží leží na boku v trávě. Klíček zůstal v zapalování, leštěný chromový motor s tikotem chladne. Černá helma zdobená oranžovými a žlutými květy ibišku leží pohozená na chodníku před dveřmi.

Položím si ruku na zátylek, kůži mám ulepenou potem. Rozhlédnu se ulicí na obě strany a pak ještě jednou. Nikdo nikde. Vytáhnu z kapsy telefon a pevně ho sevru v dlani.

„Co se dá dělat.“

Na telefonu rozsvítím baterku a plížím se ke dveřím. Jsou odemčené. Světlo namířím na podlahu, kde dopadne na krvavý otisk boty. Po dlaždicích se táhne rudá stopa, která se vine čekárnou a přes recepci se stáčí chodbou jako ve výjevu z hororu.

Tudy vede cesta k tvé bolestivé smrti.

A stejně jako všichni ti idioti ve všech hororech, které kdy spatřily světlo světa, jdu po té krvavé stopě až k ústí do chodby vedoucí k vyšetřovně.

Není slyšet žádný zvuk. Necítím nic kromě ostrého zápa-
chu dezinfekce, který mi drásá hrdlo. Nikde nesvítí žádné světlo kromě červeného nápisu označujícího nouzový východ.

Nasměřuju baterku na krev na podlaze. Červená nitka vede pod zavřenými dveřmi do vyšetřovny číslo tři.

Zhluboka se nadechnu a jdu. Zadržím dech a přiložím ucho ke dveřím. Z druhé strany se nic neozývá, ani když je otevřu a narazím na odpor. Bota. Bezzvládná noha. Žena, která se nehýbe.

Moje myšlenky se rozjasní jako zářivka. Tmu nahradí světlo. Stisknu vypínač stropních světel. Naléhavost situace a můj výcvik mě pohánějí do ordinace, kde padnu na kolena vedle ženy ležící na podlaze.

Pravé stehno má ovázané provizorním škrtidlem z košile. Čerstvý obvaz z lékárníčky je volně omotaný těsně pod ním, jako by ho s ubývajícími silami už nedokázala utáhnout. Po podlaze jsou rozházené zdravotnické pomůcky. Obinadla. Sterilní textilie. Nůžky. Po lýtku jí stéká krev a tvoří na zemi louži. Vůně ananasu a banánů je sladkým protikladem zlomené kosti, která trčí z roztrženého masa v dolní části nohy. Kožené kalhoty má rozstřižené až k ráně, jako by to dotáhla k odhalení zlomeniny a víc už nezvládla.

„Slečno. *Slečno*,“ oslovím ji. Je ode mě otočená, obličej jí zakrývají tmavé vlasy. Přitisknu dlaň na studený obličej a pootočím její hlavu směrem k sobě. Z pootevřených rtů vycházejí rychlé, mělké výdechy. Dvěma prsty nahmatám puls a druhou rukou jí poklepávám na tvář. „No tak, slečno. Probuďte se.“

Svraští obočí. Husté tmavé řasy se zachvějí. Zasténá. Otevře oči, inkoustově černé studny bolesti a trápení. Potřebuju, aby byla při vědomí, ale přičí se mi utrpení, které se zračí v jejích rysech. Hluboko do srdce se mi zabodává horký os ten lítosti, kterou jsem se už dávno naučil potlačovat, abych mohl dělat svou práci. Ale při pohledu na ni takhle dlouho zapomenutá část mého já v temnotě ožívá. Chytí mě za ruku, která spočívá na jejím krku. Stiskne ji. Uvězní mě v okamžiku, který mi připadá jako věčnost. „Pomoz mi,“ zašeptá a pak její dlaň sklouzne.

Chvilí se dívám. Jen na jeden úder srdce. Jedno mrknutí.

A pak se dám do práce.

Z její bundy vytáhnu peněženku a vytočím tísňovou linku, přitom vyběhnu z místnosti, abych si z mrazáku vzal ledové obklady. Dispečerce sdělím údaje z řidičského průkazu a informace o stavu. *Šestadvacetiletá žena, v bezvědomí, pravděpodobně po nehodě na motorce.* Když se vrátím do vyšetřovny, je stále v bezvědomí, a tak odložím ledové obklady a telefon na stolek, abych jí mohl připojit tlakoměr. *Otevřená zlomenina dolní končetiny. Ztráta krve. Hypotenze. Puls se zrychluje.*

Než přijede sanitka, zavedu jí kapačku a nohu pořádně zaškrtím. Ale pořád se neprobouzí. Neprobudí se, když jí záchranáři nasazují na nohu ortézu. Neprobudí se, když ji zvedáme na nosítka. Neprobudí se, ani když ji naložíme do sanitky a ta s ní za jízdy trhne. Vezmu ji za ruku a namlouvám si, že je to proto, abych poznal, až se probere.

A to se konečně stane. Otevře oči a upře je na mě a mě znovu zaplaví lítost. Záchranářka sedící naproti mně jí nasadí kyslíkovou masku, plast se mlží jejím dechem, který zrychluje bolest vkrádající se do jejího vědomí.

„Jsem doktor Kane,“ řeknu a stisknu jí ruku, její dlaň je studená a lepkavá. „Jedeme do nemocnice. Jmenujete se Rose?“

Nepatrně přikývne.

„Zkuste zůstat v klidu. Pamatujete si, co se stalo?“

Zavře oči, ale ne dost rychle, aby stihla zakrýt paniku, která v nich probleskne. „Jo,“ odpoví, i když ji přes kvílení sirény sotva slyším.

„Měla jste nehodu na motorce?“

Rose prudce otevře oči. Vráska mezi obočím se prohloubí. Po chvíli ticha řekne: „Jo. Já... jsem najela na kluzký místo a nabourala.“

„Bolí vás záda nebo hlava? Něco jiného kromě nohy?“

„Ne.“

Záchranářka přestřihne provizorní škrtidlo, které si Rose uvázala kolem nohy, a mé nosní dírky zaplaví čerstvá vůně piña colady. Nakloním se trochu blíž a tišším hlasem se zeptám: „Pila jste?“

„Ani náhodou,“ odsekne. Pod maskou nakrčí nos a navzdory mým protestům si ji stáhne. „Jste vůbec *opravdovej* doktor?“

Zamrkám. „Ano...?“

„To zní, jako že si nejste dvakrát jistej.“

„Jsem si naprosto jistý. Nasaďte si tu masku...“

„Vypadáte jako doktor z televize. Doktor McSpicy nebo tak. Jakou máte kvalifikaci?“

Podívám se na záchranářku, která se marně snaží potlačit úsměv. „Určitě jste jí dala jen morfiu?“

„A proč na sobě máte sportovní hadry?“ pokračuje Rose.

Záchranářka se uchechtne.

„Neříkejte mi, že patříte k vyznavačům CrossFitu. Jo, vypadáte jako crossfitovej týpek.“

Než stihnu říct, že ne, záchranářka vyhrkne: „Doktor je rozhodně crossfitovej týpek. Můj manžel mu říká Doktor Zvíře.“

Rosein skřehotavý smích přejde do bolestivého úšklebku, když jí záchranářka přiloží na ránu nový ledový obklad. Sevře mou ruku o něco silněji. „Kdo jste?“ promluví na záchranářku přes Roseino tělo. „Známe se?“

Usměje se a překontroluje infuzi. „Jmenuju se Alice. Bydlím kousek od vás, na Elwood Street. Můj manžel, Danny, je osobní trenér v posilovně...?“

„Jasně, no jo. *Danny*,“ odpovím přesvědčivě.

Rose se ušklíbne, tmavé oči upírá na Alice. „Nemá ani páru, o kom mluvíte.“

„Já vím.“

„Jak dlouho bydlíte v Hartfordu?“ Můj pohled se přesune od záchranářky k Rose a změkne – ale jen na úroveň ostražitosti. Krevní tlak se díky tekutinám trochu zlepšil. Bolest ale pořád proniká do jejího výrazu, po stranách nosu a mezi

obočím se jí tvoří drobné vrásky. Zkusím vyprostit ruku z jejího sevření, abych se mohl lépe podívat na zraněnou nohu, ale nepustí mě. „Jak dlouho, doktore?“

Trochu zavrtím hlavou, abych si ji pročistil, jako bych chtěl setřást její pohled. „Jak dlouho to bude trvat do nemocnice...?“

„Ne. *Jak dlouho bydlíte v Hartfordu?* Možná bysme se měli vrátit k mému dotazu na vaši kvalifikaci. Nechci, abyste mi uříz špatnou nohu. Máte potíže s krátkodobou pamětí?“

Její chabý úsměv naznačuje lítost i škodolibost. Ale tmavé oči ji zrazují. Tápou, jsou plné úzkosti. Plné strachu.

„Nohu vám nikdo řezat nebude,“ odpovím a jemně jí stisknu ruku.

Rose polkne. Pokouší se zachovat neutrální výraz, ale monitor srdečního tepu nepřelstí. „Ale ta kost mi *trčí ven*. Co když...“

„Slibuju, Rose. Nebudou vám řezat nohu.“ Rose na mě dál upírá své těkající oči, ty tmavé kaluže rozpuštěné čokolády. Nasadím jí masku zpátky na nos a ústa. I když už nic dalšího neřekne, vybavím si její slova, která mi znějí v hlavě od chvíle, kdy omdlela v mé ordinaci. *Pomoz mi. Pomoz mi. Pomoz mi.* „Budu při operaci asistovat,“ říkám. „Budu tam s vámi.“

Rose se znovu pokusí přikývnout a já jí položím volnou dlaň na čelo v místě, kde se jí ofina lepí na kůži. Namlouvám si, že to dělám jen proto, aby se nehýbala. Ale když zavře oči a po spánku jí sklouzne slza, zabolí mě až v kostech. Ruku zvednu a nechám prsty lehce přejet po pramínku, který po ní zůstal.

Co sakra blbneš, Kane. Vzpamatuj se.

Znovu se zaměřím na její životní funkce. Snažím se soustředit jen na tlakoměr a pravidelný rytmus zrychleného tepu. Nedokážu spočítat, kolik zákroků jsem za svou dosavadní krátkou kariéru provedl, kolik léků jsem podal ani kolik pacientů jsem ošetřil. Ale jen jednu pacientku jsem držel

v sanitce za ruku. Jen jednu jsem dovezl na pohotovost, jen u jedné jsem seděl na modré vinylové židli před vyšetřovnou a netrpělivě čekal na rentgenové snímky s koleny poskakujícími nedočkavostí. Jen u jedné jsem požádal o účast při operaci, abych mohl asistovat ortopedickému chirurgovi během několikahodinového zákroku interní fixace. Abych mohl být u ní a ujistit ji, že dodržím svůj slib, když na operačním stole upadla do bezvědomí.

Jen jedna šeptem vyslovená prosba o pomoc mě ještě pořád drží tady v nemocnici, takže přešlapuju u jejího lůžka na pooperačním a kartu držím v ruce, i když jsem ji přečetl už tolikrát, že bych ji klidně mohl odříkat z paměti.

Rose Evansová.

Nepřítomně zírám na její spící tělo s nohou zafixovanou v závěsu. Uvažuji, jestli je to pro ni pohodlné. Jestli jí není zima. Jestli nebude mít kvůli té nehodě noční můry. Možná bych měl zavolat sestry, aby ji znovu zkontrolovaly. Prověřit, jestli ostatní lehčí zranění jsou řádně ošetřena.

Jsem tak zabraný do svých myšlenek, že doktorku Choprovou postřehnu až ve chvíli, kdy stojí těsně vedle mě.

„Znáte ji?“ zeptá se. Posune si brýle na čtení, které má zapíchnuté ve stříbrných vlasech, aby si mohla přečíst údaje v Roseině kartě. Zavrtím hlavou. Semkne rty a jemné vrásky kolem nich se prohloubí. „Myslela jsem, že ji asi znáte, když jste chtěl být u operace.“

„Objevila se v mé ordinaci v Hartfordu. Měl jsem pocit...“ Odmlčím se. Nejsem si jistý, co jsem cítil. Něco neznámého a naléhavého. Nečekaného. „Měl jsem pocit, že bych s ní měl zůstat.“

Doktorka Choprová na okraji mého zorného pole přikývne. „Někteří pacienti takoví jsou. Připomínají nám, proč jsme si zvolili tuhle cestu. Nechtěl byste se s námi umýt častěji? Ruce navíc se nám vždycky hodí.“

Zacukají mi koutky. „Myslel jsem, že už jste to vzdala.“

„Trvalo mi jen čtyři roky vás zlomit. Teď, když vím, že to jde, nemyslete si, že jen tak přestanu.“

„Obávám se, že vás budu muset zklamat,“ řeknu, zkržím ruce a narovnáám záda.

„Škoda. Víam, že to u nás není tak vzrušující jako v Mass General, ale i tady na venkově se občas vyskytnou zajímavé chirurgické případy. Jeden takový jsem měla zrovna dnes večer, těsně předtím, než jste přijel. Podle záznamů to byl dokonce váš pacient. Podle mě dost agresivní hovado. Cranmore? Cranburn?“

„Cranwell? Měla jste tu Matta Cranwella?“ zeptám se a doktorka Choprová přikývne. „A jinak souhlasím, že agresivní hovado celkem odpovídá. S čím tady byl?“

„Měl v oku pár koktejlových špejlí.“

„Cože?“ Doktorka Choprová pokrčí rameny. Zamračím se a otočím se k ní. „A to jste ho nenechali převézt na traumatologii?“

„Ne. Oko se nedalo zachránit. Operaci provedl doktor Mitchell. Musela to být zajímavá historka, ale okouzluující pan Cranwell se o ni nechtěl podělit.“ Doktorka Choprová mi s potutelným, unaveným úsměvem vrátí Roseinu kartu. „Měl byste jít domů a odpočinout si. Kdy máte další službu?“

„Ve čtvrtek večer,“ odpovím nepřítomně a upřeně hledím na Roseino jméno.

„Tak se uvidíme,“ odpoví doktorka Choprová a pak zmizí, nechá mě samotného s mou spící pacientkou.

S pacientkou, která voní po piña coladě. Pacientkou, která si navzdory vážnému zranění nezavolala sanitku, ale místo toho se radši vloupala do mé ordinace. Pacientkou, která vypadala překvapeně, když jsem se jí zeptal, jestli se vybouřala na motorce.

Přejdu k umělohmotné židli, na které je poskládané Roseino oblečení. Netknuté zůstaly jen boty a černá kožená bunda. Všechno ostatní jí museli z těla odstříhnout. V jedné z kapes

nahmatám malé černé pouzdro. Uvnitř jsou kovové nástroje, některé z nich potřísněné zaschlou krví. Domyslím si, že právě s jejich pomocí se dostala do budovy kliniky, a tak je nechám na místě. Ve vnitřní kapse bundy pak objevím ještě její peněženku. Vytáhnu z ní řidičák, ze kterého jsem vyčetl všechny údaje, když jsem telefonoval s dispečinkem záchranné služby. Je registrovaný ve státě Texas, na adresu v Odesse. Prohlédnu si i zbývající obsah peněženky, ale nic moc nenacházím, jen debetní a kreditní kartu a dvacet dolarů v hotovosti. Nic, co by potvrdilo nebo vyvrátilo ten zvláštní pocit, který mi prostupuje vnitřnostmi.

Tedy až do chvíle, kdy peněženku vracím do bundy a prsty při tom narazím na další kartu, která volně leží ve vnitřní kapse.

Další řidičský průkaz. A tenhle patří muži.

Muži jménem Matthew Cranwell.

TOPUŠTĚNÁ

Rose

V týhle zatracený posteli trčím už třetí den.

Zofia za mnou včera přivedla Baze a snažila se mě rozveselit přirovnáním mého pobytu v nemocnici k míň příjemný verzi dovolený – bez pláže, bez písku a bez žhavejch fraje-rů. Takže propadák. Baz jen protočil oči a vedle nedotčený-ho tlačítka pro přidávání léků do infuze u mý ruky položil první tři díly komiksu *Venom Dark Origins* a taky tarotový karty. A pak vyslovil otázku, která mě mučí víc než smrad ze stánku s hot dogama uprostřed srpna: *Kdy odtud budeš moct vypadnout?*

Doufám, že co nejdřív.

A teď, když u nohou mý postele stojí José Silveria s kloboukem v ruce, mi teprve dochází, co přesně to celý znamená.

„A co stánek s vodou? Nebo balónky a šipky? To bych určitě zvládla, přísahám,“ prohlásím a snažím se, aby to neznělo moc zoufale. Podle toho, jak si José povzdechne a nervózně popotahuje za krempu klobouku, soudím, že se mi tak úplně nedaří.

„Rose, vždyť sotva stojíš na nohou. Jak dlouho ti trvá dostat se odtud do koupelny?“ Zamračím se. Deset minut mi nepřípadá jako dobrá odpověď, tak radši mlčím. „Nemůžeme zůstat v Hartfordu déle, přijeli bychom pozdě do Grand Islandu. Nemůžu tě vzít s sebou. Budeš muset zůstat tady a zotavit se.“

„Ale –“

„Já tě znám. Nebudeš na sebe dávat pozor a neumíš říct ne, když tě někdo o něco požádá. Jim bude tahat techniku nebo skládat krabice a ty kolem něj budeš poskakovat na jedné noze a pomáhat.“

„To není pravda.“

„Jo? Jako před dvěma lety, když jsi měla polámané prsty?“

Zkrouším se pod tíhou trapnosti a sevřu levou ruku v pěst, abych schovala svůj trvale zkřivenej malíček. „A co jako?“

„Jestli mě paměť neklame, nabídla ses, že pomůžeš opravit oponu, a nakonec sis ji připíchla sponkovačkou k ruce.“

„Však to spolu nijak nesouvisí. To první byla nehoda. A to druhý... byla taky nehoda.“

José si povzdechne a věnuje mi úsměv plnej vřelosti, díky který si coby principál cirkusu Silveria vysloužil svou všeobecnou oblíbenost. „Vždycky tě rádi přivítáme zpátky. Až se uzdravíš. Ale teď potřebuješ čas na rekonvalescenci.“ José mi položí ruku na zdravěj kotník. Jeho hřejivě mahagonový oči zdobený vráskama jsou vždycky laskavý. I když mi zrovna láme srdce. „Vrátíš se, jakmile ti to dovolí. Není to napořád. Jen prozatím.“

Přikývnu.

Jeho slova mi znějí v hlavě, jako by se moje podvědomí zoufale snažilo se jich držet a proměnit je ve skutečnost. Ale stačí pomyšlení na to, jak dlouho může „jen prozatím“ trvat, aby se mi sevřela hrud' a začaly mě pálit oči. Jsem u cirkusu už tak dlouho, že jsem sama sebe málem dokázala přesvědčit, že na svůj předchozí život jsem už zapomněla. Byla jsem ještě malá holka, když jsem se k němu připojila. Bylo mi teprve patnáct. Silveria je můj domov. Moje rodina. A i když vím, že má José pravdu, a nechci mu to ještě víc ztěžovat, nemůžu se ubránit pocitu, že mě odkopl.

Pokrčím ramenama a usměju se, ale když se neudržím a popotáhnu, jeho výraz zdeformuje lítost. „Jasně, v pohodě.

Já to chápu,“ řeknu, odkašlu si a trošku se napřímím, snažím se nešklebit se bolestí, když se moje noha otře o pěnový blok, který ji drží nad matrací. „Já to zvládnou. Až to půjde, doženu vás.“

José se na mě usměje, ale do očí se mu ten úsměv nedostane. Možná v nich dokonce vidím trochu lesku, což ještě víc rozšíří pukliny v mém srdci. „Jim ti zaparkoval karavan v kempu Prairie Princess kousek za městem.“

„To zní jako nóbl místo,“ opáčím suše.

„Je tam přípojka, ale pro jistotu jsme ti do generátoru doplnili benzín.“

MLčky přikývnu, nechci se spolíhat na svůj hlas.

José se nadechne, pravděpodobně se chystá vypočítat tisíc důvodů, proč je tahle nečekaná dovolená vlastně „fajn“ a proč si mám užít dávno zasloužený volno, jenže do pokoje napochoduje doktor Kane.

A to mě teda poser, je desetkrát žhavější, než si pamatuju z našeho prvního setkání. Je tak krásnej, že skoro zapomenou na palčivou bolest v hrudi vyvolanou tím, že mi ujíždí cirkus. Teda dokud si neuvědomím, že já sama jsem přitažlivá asi jako sjetá zombie.

Když se na něj dívám, se vší tou lékařskou vážností, stetoskopem a absurdně atraktivním zevnějškem, bolest v můj noze nějakým zázrakem ustupuje. Hustý hnědý vlasy má pečlivě upravený. V safírových očích se mu odráží paprsky odpoledního slunce pronikajícího skrz žaluzie. Dneska na sobě nemá sportovní oblečení, ale i tak pod bílým pláštěm, vyžehlenou modrou košilí a béžovými kalhotama rozeznávám atletickou postavu. Pohledem přejede od tabletu, kterej drží v ruce, ke mně, pak k Josému a nakonec k Josého ruce, která spočívá na mém kotníku.

Na chvilíčku přimhouří oči, ale pak si výraz zase uhladí. „Omlouvám se, že ruším. Jsem doktor Kane,“ představí se a podá Josému ruku.

„José Silveria. Děkuji, že se tak dobře staráte o moji Rose.“ Doktor Kane přikývne s nečitelným výrazem v obličeji. Ale José? Je mi úplně jasný, co se chystá říct. Tvář se mu celá rozzáří. „Rose je moje *pequeño arrendajo*. Moje malá sojka. A jedna z mých největších hvězd.“

„V cirkuse,“ doplním stroze. „Pracuju v cirkuse.“

„Aha, no, to je –“

„Povězte mi, doktore Kane, jste ženatý?“

Potlačím zasténání. Doktor Kane si odkašle, zjevně vyvedený z míry, i když těžko věřit, že by takhle arogantní otázky neslýchchal častěji. „Se svou prací,“ odpoví.

José se pobaveně zasměje a zavrtí hlavou. „To znám. Býval jsem stejný.“

„Pořád seš stejný,“ utrousím. „A když už jsme u toho, nemáš náhodou bejt někde jinde? Už bys měl vyrazit, jinak budeš dneska večer stavět stan potmě.“

Nějaká část mýho já nechce, aby odešel. Ze všeho nejvíc bych si přála, aby se ke mně posadil a vyprávěl mi příběhy ze svého mládí, o tom, jak vyrůstal v upadajícím cirkuse, kterej jednoho dne zdědil a udělal z něj velkolepej podnik. Přála bych si, aby mě ukolíbal vzpomínkami. Abych se probudila ve své posteli a posledních pár dní bylo jenom snem, na kterej brzo zapomenou. Ale taky si chci strhnout náplast. Čím dýl José zůstává, tím víc cítím tu díru zející v mé hrudi, kterou nejspíš nikdy nedokážu zaplnit, ať se snažím sebevíc.

José si moc věcí uniknout nenechá. Protáhne se mezi doktorem Kanem a postelí až ke mně a vlepí mi polibek na tvář. Když se narovná, jeho oči změknu a vrásky kolem nich se v úsměvu prohloubí. Pálí mě v nose, ale přemůžu slzy, který mi stoupaj do očí. „Opatruj se, *pequeño arrendajo*. Odpočiň si. Tak dlouho, jak budeš potřebovat.“ Přikývnu, José se otočí a podá ruku doktoru Kaneovi. „Děkuji vám za pomoc, doktore Kane.“

Doktor přijme nabídnutý podání ruky, i když působí nejistě, jako by ho Josého slova zaskočily. Než stačím rozluštit jeho

výraz, José ho obejmě a poplácá po zádech. Něco mu pošep-
tá a doktorův pohled se zastaví na mně, modré oči pronikají
skrz mé vrstvy až někam do hloubky a temnoty, kde ta díra
vypadá ještě o něco větší. Doktor Kane odpoví mírným kýv-
nutím hlavy, načež mu José uštedří poslední plácnutí a pustí
ho. Ve dveřích se otočí a mrkne na mě. A to je všechno. José
je pryč a rána, kterou po sobě nechal, je moc čerstvá, než aby
se dala schovat pod apatickou masku.

Doktor Kane se dlouho dívá na dveře, tablet pořád svírá
v ruce, zamyšlený pohled upřený do místa, kde ještě před
chvilkou stál José. Pak se otočí ke mně a ta bolest z osamění,
kterou cejtím, mi musí bejt vidět ve tváři, protože si okamži-
tě nasadí úsměv, kterej mě nejspíš má uklidnit, ale zapůsobí
úplně opačně.

„Přijdu o nohu, doktore?“

Mezi obočí se mu zařízne vráska. „Cože? Ne.“

„Vypadáte, jako byste se mi chystal říct, že hnije a brzy
odpadne.“

„Bude v pořádku,“ řekne a ukáže na mou nohu, která je
zafixovaná dlahou a zavěšená v pěnovém bloku. „Do rány
jsme dali korálky.“

„Korálky?“ posměšně si odfrknu. „Vy máte rád korálky?
Bez urážky, doktore, ale to bych do vás na první pohled ne-
řekla.“

Doktor Kane zamrká, jako by se snažil rozluštit cizí jazyk.
Najednou se jeho výraz rozjasní a on si překvapeně odkašle
do pěsti. „Ehm, antibiotické korálky. Na to zranění.“

„Tak to se mi ulevilo. Jinak bysme se fakt museli vážně
pobavit o vaší kvalifikaci. A nejlíp s právníkem.“

Tváře sexy doktora zbarví ten nejrozkošnější odstín čer-
vený. Prohrábne si rukou dokonalý vlasy, a i když se většina
z nich vrátí na své místo, pocítím nečekaný uspokojení, když
zhlédnu pár neposlušnejch pramínků, který se odmítají pod-
volit. „Jak jste na tom s bolestí?“

„V pohodě,“ zalžu.

„Berete léky?“

„Ani ne. Celkem to jde.“

„Spíte dobře?“

„Jo.“

„Jíte?“

Sleduju doktorův pohled, kterej se zastaví na nedojedeným sendviči s krutím masem odloženým na nočním stolku vedle mý postele.

„Mmm...“ Můj žaludek hlasitě zakručí a vyplní ticho mezi námi. „Nejsem si jistá, jestli se tohle dá považovat za jídlo.“

Doktor Kane se na mě zamračí. „Musíte si udržet sílu. Díky správné výživě se vaše tělo bude zotavovat a dokáže bojovat s infekcí.“

„No,“ odvětim a posadím se na posteli. „Můžete mě odtud pustit a já vám slibuju, že ze všeho nejdřív si seženu nějaký pořádný jídlo.“

Vráska mezi jeho obočím se prohloubí a on odloží tablet na stolek. „Podíváme se, jak se to hojí,“ řekne, natáhne si latexový rukavice a přistoupí k posteli. Vždycky mi předem řekne, co bude dělat. „*Odstráním dlahu. Sundám obvaz a podívám se na ránu.*“ Mluví klinicky a stroze, ale dotek jeho rukou na mý oteklý noze jemně hřeje. Je v něm laskavost hlubší, než jakou vyžaduje lékařská profesionalita. Ale přece jen se mi zdá, že tenhle člověk je někdo jinej než ten, koho jsem držela za ruku v sanitce. Jako by ten druhý byl ten pravej, uvězněnej pod naleštěnou slupkou.

„Omlouvám se za tu kliniku,“ hlesnu při vzpomínce na okamžik, kdy jsme se potkali. „Původně jsem myslela, že zvládnu dojet do nemocnice.“

„Proč jste si nezavolala sanitku?“ zeptá se, aniž by spustil oči z rány, kterou pečlivě prohlíží.

„Myslela jsem, že bude rychlejší, když se tam dopravím sama.“

„Mohla jste zatelefonovat z kliniky. Nebo cestou najít někoho, kdo by vám pomohl.“ Doktor Kane na mě upře svůj pronikavý pohled a zkoumavě mi přejede po tváři. „Když se vám to stalo, nikde poblíž nikdo nebyl?“

Zavrtím hlavou.

„Kde jste havarovala?“

Do žil se mi rozlívá panika, nával adrenalinu, kterej nemá kam odtýct. Polknu ho a snažím se zůstat v klidu. „Na vedlejší silnici. Nevím přesně na který. Moc to tady neznám.“

„Viděl tu nehodu někdo?“ zeptá se a zadívá se na mě, zatímco prohmatává tkáň. Nejspíš si myslí, že působí úplně klidně a nečitelně, mně ale neunikne, jak nepatrně přimhouří oči.

„Ne, myslím, že ne.“

„A co –“

„Doktore Kane,“ přeruší ho lékařka, která vstoupí do pokoje, a za ní vpluje sestřička s naloženým vozíkem. „Myslela jsem, že máte přijít až ve čtvrtek. To je milé překvapení.“

„Dobrý den, doktorko Choprová,“ pozdraví ji a zdvořile kývne. Přisahalaby, že když se k ní otočí, na moment ho přistihnu, jak se červená. V očích doktorky zajiskří, za brejlema se objeví kratičkej záblesk světla. Asi nejsem jediná, kdo si všiml té barvy v jeho tváři. „Vzal jsem si nakonec jednu směnu navíc.“

„Jak se daří naší pacientce?“

„Je na dobré cestě,“ odpoví. Ukazuje na moji nohu a doktorka Choprová se pak společně s ním dívá na zašitou ránu. Všechno mám pořád oteklý, ale ne že bych to nějak blíž studovala. Povídají si o krevních hodnotách a lécích, doktorka Choprová vezme do ruky tablet a prohlíží si moji kartu. Doktor Kane mi naposledy zatlačí na nohu a pak skoro až neochotně doktorce přizná, že „všechno vypadá stabilně“.

„Výborně,“ řekne doktorka, přečte si poznámky a vrátí mu tablet. „V tom případě si myslím, že vás zítra odpoledne

můžeme propustit, Rose. Sestra Naomi vám teď pomůže se vykoupat a vymění vám obvaz.“

Letmo se usměje a odchází a doktor Kane přešlápne z nohy na nohu, jako by byl úlomkem kovu, kterej nedokáže odolat její magnetický přitažlivosti sunoucí se ke dveřím. Těká pohledem mezi mnou a sestrou a nakonec se zastaví na mně. „Zítřka tu nebudu,“ oznámí a já nevím, jak zareagovat, takže ticho trvá o trochu dýl, než by mělo. „Doufám, že vám bude brzy líp.“

„Děkuju vám. Za všechno. Opravdu.“

Místo odpovědi jen krátce kývne, naposledy zaváhá a pak se otočí a odchází. Naomi a já se díváme na dveře a já napůl čekám, že se vrátí a vyklopí, co měl na srdci během těch posledních chviliek před odchodem. Ale už se neukáže.

Naomi se ke mně otočí s křehkým úsměvem a zastrčí si pramen tmavých kudrnatých vlasů za ucho. „Tak půjdeme na to,“ řekne a zvedne hlavovou část matrace. Následuje dlouhý ticho, kdy mi pomáhá se posadit, napjatá pauza, jako by ještě nebyla připravená mě nechat slízt z postele.

„Všechno v pořádku?“ zeptám se. Ruka, kterou mě drží za zápěstí, se třese.

„Ano.“

„Určitě...?“

Zaletí pohledem ke dveřím a pak zpátky ke mně. Oči má tak tmavý, že jsou skoro černý, ale vidím v nich všechny odstíny strachu a bolesti, který rozeznávám u žen, co mě přicházejí žádat o pomoc. Víím, co se chystá říct, když se ke mně nakloní a zašeptá: „Viděla jsem vás v cirkuse. Vy jste ta, co vykládá tarotové karty, že jo?“

Přikývnu.

„Sojka.“ Zní to trochu jako modlitba. Známej zvuk naděje. Tajný pouto tvořený utrpením, který je silnější než krev.

V tu chvíli si vybavím její tvář. To ona se blížila k mému stanu se srolovanou dvacetidolarovkou v dlani. Cítím, jak

mi do žil vstříkne chemické koktejly. Všechno se zostří. Detaily pokoje. Zvuky personálu procházejícího chodbou. Pach dezinfekce a čisticích prostředků. Jiskra v Naomiiných očích, když se natáhnu k nočnímu stolku pro balíček karet.

Zamíchám.

„Jestli máme chvíli, možná bych vám mohla rychle vyložit, než se půjdu vykoupat.“ Kartu, kterou hledám, poznám po hmatu, podle roztřepených okrajů a záhybu v jednom rohu. Otočím ji. „Eso pohárů,“ řeknu. „Symbolizuje následování vnitřního hlasu. Co vám říká? Co chcete?“

Naděje rozjasní Naomiiny oči a moje srdce zareaguje zrychleným tepem.

„Utéct,“ odpoví.

Usměju se. Naomiina duše je sice zraněná, ale není zložená. Vyčtu to z jejího úsměvu.

Vytáhnu další kartu, možná nečekanou. Není to Smrt. Ani Rytíř mečů. Nepřichází žádný z poslů chaosu. Vytáhnu Hvězdu. Nadějí na obzoru. Protože ze smrti může vzejít život. Znovuzrození.

Naomi mi šeptem svěřuje své tajemství. Vypráví mi o chlapovi, co ji ponižuje, shazuje a ovládá, vyhrožuje jí a ubližuje. O chlapovi, od kterého se nedokáže odpoutat, aspoň ne sama. Prosí mě o pomoc. A mně se srdce rozbuší tak, až mě to bolí. Protože vím, že jí můžu pomoci, i když to bude chvíli trvat.

Palcem si přeježu po tetování na zápěstí.

Možná mě někdo opustil, zavřel do klece. Možná mi ustříhli křídla. Ale já i tak dokážu létat.

PRINCEZNA V PRÉRII

Rose

Když taxík zastaví na štěrkový příjezdový cestě kempu Prairie Princess, dvakrát rušno tu není. Řidič trpělivě čeká, až se mi podaří vyprostit hliníkový berle ze dveří auta a vyhrabat se ven. Je tady jen pár obytnáků. Kempování na rovný travnatý ploše za Hartfordem, městečkem se třema a půl tisícem obyvatel, asi není nijak zvlášť populární. Taxikář odjede a nechá mě napospas dětem smějícím se na hřišti. Všechny tři mě upřeně sledují a metronomický skřípání starých houpaček skvěle dokresluje celkově ponurou atmosféru. Chvilku zůstanu stát a bez většího nadšení na ně zamávám. Všichni tři skrčkové se přestanou houpat přesně ve stejné okamžik. Na oplátku nezamávaj.

„To je teda síla,“ zašeptám s mírným zděšením.

Jedna holčička nakloní hlavu, jako by mi rozuměla, i když mě na tu dálku nemůže slyšet, a pak se všechny tři houpačky zase daj do pohybu.

„Tak aspoň mám jasno v tom, jak umřu.“ Polknu prudkej svírajej pocit v krku a s nohou pulzující bolestí se belhám po neupraveném štěrku. Můj obytnák mezi ostatními na louce vyčnívá. Chudince Dorothy sice už táhne na třicet, ale je to naprostá kráska, s leštěnými chromovými nárazníky a párem namalovaných sojek v růžovo-žluto-oranžovém západu slunce. Investovala jsem do ní všechny své úspory.

A ona se stala mým celoročním domovem. Ale dneska poprvé jsem k ní přišla a zatoužila mít něco trvalejšího. Možná nějaký místo, kde není tak snadný, aby zbytek rodiny člověka opustil a nechal ho tam.

„Jenom seš bolavá. Za pár dní zase vyrazíš na cestu,“ šep-tám si do cinkání a klapání svých berlí. „Však to sama zvlád-neš. Těch vrahounskejšch fakanů se ani trochu nebojíš. Pro-tože seš silná, nezávislá žena.“

A dokonce tomu uvěřím. Aspoň do té doby, než se zasek-nu ve dveřích obytnáku.

„Do hajzlu.“

Pod préríjním sluncem je horko jako mezi Satanovejma koulema a já se ze všeho nejvíc chci dostat dovnitř, abych si mohla lehnout a (klidně si to přiznám) pravděpodobně bulet až do té doby, než usnu. Problém je v tom, že nevím, jak to mám kurva udělat s berlema a ortézou těma úzkýma dveř-ma, který jsou půl metru nad zemí, a za nima číhají stejně úzký schody. Nikdy mě nenapadlo, že bych měla mít nějaký skládací nebo nouzový stupínky. Nikdy jsem nic takového nepotřebovala.

Ramena mi klesnou a já se odevzdaně opřu o polstrová-ní berlí, protože moje tělo proti tomuhle divnému způsobu pohybu už rázně protestuje.

Zamrkám, abych zahнала slzy vyčerpání, a vtom někde za sebou zaslechnu zpomalující auto. Rychle si otřu palcem řasy a pak s čerstvou dávkou odhodlání chytnu rukojeti berlí. Nechci, aby na mě lidi koukali. Přikulhám ještě blíž, zasunu klíč do zámku a otočím. A pak se nade mnou objeví velká ruka, která otevře dveře.

Zděšeně se otočím a ztratím rovnováhu, protože při po-hledu na chlapa stojícího za mnou mě oslní slunce. Chytí mě za paži, abych nespadla. „Omlouvám se,“ promluví hlas, kte-rej okamžitě poznávám. Stejně rychle, jak mě chytil, mě zase pustí a o krok ustoupí. „Nechtěl jsem vás polekat.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Sojka & Sekáč.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.